

zák. správce pozůstalosti, ovšem jen na dobu, pokud se dědici nedohodnou o správě pozůstalosti, přenechané jim soudem. Řečená povinnost, uložená zákonem pozůstalostnímu soudu, přináší s sebou, že musí býti soudem pozůstalostním schválena nejen opatření, zmíněná již v zákoně, třebaš ne výčetmo (§ 145 nesp. říz.), nýbrž i jiná důležitá opatření, týkající se správy pozůstalosti, o něž jde i v projednávaném případě. Schválení to nemá význam prostého vzetí na vědomí opatření, které učinil dědic jako správce pozůstalosti, nýbrž jím opatření nabývá teprv platnosti, což znamená, že není právně účinným opatření dědice, nebylo-li schváleno pozůstalostním soudem. S hlediska zásad právě naznačených pochybil první soud jen potud, že vzal ustanovení lesního správce Š-a prostě na vědomí, kdežto je měl schváliti, dále že odkázal spoludědice P-ovy na pořad práva, ač jest při správě pozůstalosti podle § 145 nesp. říz. vyloučen. Ve věci samé, o potřebě ustanoviti nového lesního správce, není mezi stranami sporu, proti osobě nově ustanoveného správce nebylo uvedeno nic podstatného, neboť nemůže býti jeho ustanovení na újmu, že jest sešvakřen s ing. J-em, jenž nabyl koupí značné většiny pozůstalosti, ani, že byl určen pro tento úřad Státním pozemkovým úřadem. Ve kterém směru by bylo potřebí doplniti řízení, nelze ani z napadeného rozhodnutí ani ze spisů seznati. Nařídil-li rekursní soud, by bylo doplněno řízení, snad proto, by ing. Fr. J. mohl návrh, by ustanovení Eduarda Š-a lesním správcem bylo vzato na vědomost, změnití a navrhnouti schválení tohoto opatření, jest příkaz zbytečný, neboť v návrhu jest již návrh na schválení. Bylo proto změnití usnesení prvního i rekursního soudu, jak se stalo.

III.) Z týchž důvodů bylo obnoviti usnesení prvního soudu o novém propachtování dvora J. bez dalšího šetření. Nelze souhlasiti s názorem, že před schválením nové pachtovní smlouvy musí býti výslovně schváleno zrušení staré smlouvy, neboť to i ono schválení může se státi současně, a ve schválení nové smlouvy jest již schválení zrušení staré smlouvy. Záleží jen na tom, zda nová smlouva jest pro pozůstalost výhodná, o čemž nemůže býti při srovnání obou smluv pochyby. Pachtovní jistota nových pachtýřů jest stejně vysoká, jako jistota pachtýřů dřívějších, nové pachtovné, jež nemá klesnouti pod 15 dolarů za hektar, jest však značně vyšší než dřívější pachtovné 11 dolarů za hektar. Vedlejší ustanovení obou smluv jsou v podstatě stejná. Ani tu není, co by potřebovalo ještě vyšetření. Námitka zmatečnosti, spatřované v tom, že nebyly obě strany slyšeny současně o novém propachtování, jest lichá, neboť § 2 č. 5 nesp. říz. prikazuje sice výslech všech účastníků o podstatných okolnostech, nikoli však současnost výslechu, tím méně sporné jednání. Usnesení prvního soudu bylo proto obnoveno.

Čís. 10210.

Nestačí-li soudu nabídnuté osvědčení pro objasnění otázky jsoucnosti zajišťovaného nároku, jest oprávněn žádati potřebná osvědčení. Navrhovatel nemusí již v žádosti o prozatímní opatření učiniti návrh, by

byl znalec ihned soudem jmenován, a prohlásiti, že tohoto znalce přivede k soudu. Stačí, že navrhovatel ohrožený prý nárok tvrdí a jej osvědčí znalcem po případě až na vyzvání soudu. Jest okolností případu, jak nabídnutí znaleckého osvědčení má v jednotlivém případě zníti, by bylo pohotovým osvědčením.

(Rozh. ze dne 9. října 1930, R I 609/30.)

V žalobě domáhala se žalobkyně rozsudku, že žalovaná je povinna zdržeti se rozesílání reklamního dopisu s obsahem údaje »Wiesche-Altstaden-Diergardt« (jakost těchto známek rovná se jakosti konkurenční známky Astra Sophia Jacoba) a že žalovaná je povinna, zaplatiti žalobkyni náhradu škody 50.000 Kč nerozdílnou rukou do 14 dnů pod důhonem práva. Návrh žalobkyně, by bylo učiněno proti žalované prozatímní opatření, jímž se jí zakazuje rozesílati reklamní dopis s obsahem údaje »Wiesche, Altstaden, Diergardt« rovná se jakosti konkurenční známky »Astra, Sophia, Jacoba«, až do právoplatného skončení sporu, soud prvního stupně zamítl. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by, vyčkaje právní moci, vydal po konaném šetření nové usnesení. Důvody: Prozatímní opatření týká se jen první části žalobního nároku (zdržení se), nikoliv části druhé (zaplacení 50.000 Kč). Nepřichází tudíž vůbec v úvahu, zda žalovaná je s to, by zaplatila žalobkyni náhradu škody, nýbrž jde žalobkyni o to, by nebyl žalovanou označován antracit »Wiesche« jako rovnocenný antracitu »Astra« a by takto, ježto žalobkyně žádá vyšší ceny za »Astra« než žádá žalovaná za »Wiesche«, nehrozilo žalobkyni ochromení prodejní činnosti a by pověst žalobkyně netrpěla, což by bylo možné, kdyby zákazník byl utvrzován v přesvědčení, že se dražší antracit žalobkyně rovná jakostí levnějšímu antracitu žalované a že se tímto má zákazník, který odbíral antracit »Astra« za poškozena žalující stranou. Tím by ovšem vznikla žalobkyni nenahraditelná škoda (§ 381 čís. 2 ex. ř.). Žalovaná doznala, že zaslala různým firmám dopisy s pozastaveným obsahem, tvrdila však, že v tom ustála a osvědčila to dopisem jednoho ze svých úředníků. Tím není osvědčeno, že žalovaná neobnoví zaslání závadných dopisů. Tím, že jednou zaslala různým firmám pozastavené dopisy a že popírá žalobní nárok, jest ohrožení žalobkyně i v tomto bodu osvědčeno. (§ 381/2 ex. ř.). (Rozh. sb. n. s. čís. 8193). Jde tudíž o to, zda nárok žalobkyně jest osvědčen (§ 390 ex. ř.). Na základě dopisů žalobkyně a žalované nelze věc posuzovati. Ani dopis Václava N-a ze dne 28. dubna 1930 nelze posuzovati jako posudek soudního znalce, ježto Václav N. nebyl v souzeném případě ustanoven soudem za znalce. Z přednesu stran vyplývá, že prodejní cena antracitu neobjasňuje, který antracit je lepší jakosti. Posudky rýnsko-vestfálského uhelného syndikátu ze dne 15. května 1930 a bez data mají doložku, že údaje o chemickém složení uhlí jsou nezávazné. Nutno tudíž provésti osvědčení znalcem, jak žalobkyně navrhla. Osvědčení znalcem jest podle § 274 c. ř. s. a § 78 ex. ř. přípustné. Zda lze osvědčení znalcem skutečně tech-

nicky ihned provést, jest přenechati provedení tohoto osvědčení. Povolení prozatímního opatření nevadí, že žalobní nárok jest totožný s návrhem prozatímního opatření (§ 381 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnost má mylně za to, že, ana žalobkyně parátní (pohotové) osvědčení znalecké podala jen ve formě písemné, soud směl vycházeti jen z tohoto písemného osvědčení a že, není-li toto osvědčení přesvědčivým, bylo návrh na prozatímní opatření zamítnouti, pokud se týče potvrditi zamítavé usnesení prvního soudu. Ano nižším soudům nabídnuté osvědčení pro objasnění otázky jsoucnosti zajišťovaného nároku nepostačovalo, byly oprávněny a byl zejména i oprávněn rekursní soud, žádati potřebná osvědčení (sr. poslední větu prvního odstavce § 389 ex. ř. a rozh. čís. 5379 a 8050 sb. n. s.). Rekursní soud tudíž neporušil zásadu pohotového osvědčení, nařídív teprve v rekursním řízení výslech znalce. Přípustnost znaleckého důkazu jako osvědčovacího prostředku (§ 274 c. ř. s. a § 78 ex. ř.) uznává jinak i dovolací stížnost. Její názor, že navrhuující strana musí učiniti již v žádosti o prozatímní opatření návrh, by znalec byl ihned soudem jmenován, a prohlásiti současně, že tohoto znalce sama k soudu přivede, jest příliš formální. Stačí, že strana domněle ohrožený nárok tvrdí a jej znalcem osvědčí po případě až na vyzvání soudu. Jak nabídnutí znaleckého osvědčení má v jednotlivém případě zníti, nelze stanovití předem s všeobecnou platností, neboť bude záležeti na různých okolnostech, závislých nejen na vůli a moci strany. Celkem postačí, bude-li soud s to, by navržené osvědčení znalcem mohl bez průtahy provést. K tomu nebude třeba, by strana prohlásila, že znalce sama k soudu přivede, nebo by dokonce tak učinila. Počinání to mohlo by naraziti na nepřekonatelné obtíže, ježto při určení znalce jest přihlížeti i k zájmům odpůrcovým (§ 355 c. ř. s., §§ 19 a 20 j. n. a § 78 ex. ř.), navrhuující strana nemá donucovacích prostředků, by znalec jejímu vyzvání, dostaviti se k soudu, vyhověl, a ani rozvrh prací u soudů nedovolí vždy, by znalecký důkaz u soudu byl proveden kdykoliv bez předchozího soudcova opatření. Potud jen bude při návrhu na osvědčení znalcem nutné, šetřiti zásady pohotovosti (parátnosti) důkazu, by soud mohl důkaz ten bez odkladu, hlavně bez dožádání jiných soudů neb úřadů zaříditi. Jen v tomto smyslu, že nutno zkoumati, zda strana navrhla takto pohotové osvědčení, lze také rozuměti výroku rekursního soudu, že, otázku, zda lze jím nařízené osvědčení znalcem skutečně technicky ihned provést, jest přenechati provedení tohoto osvědčení, nelze však v něm, jak činí stížnost, spatřovati výraz pochybnosti, zda se žádaný znalecký důkaz vůbec dá technicky provést. Vývody stížnosti proti posudku znalce N-a netřeba se obírat, ježto ani rekursní soud posudek ten neklade svému rozhodnutí za základ, nýbrž podle § 389 ex. ř. žádá jiné osvědčení znalecké. Pominouti lze i vývody stížnosti o osvědčující hodnotě obou analys předložených žalovanou, neboť nejde o osvědčení

strany navrhuující, již tíží povinnost osvědčovací, nýbrž o osvědčení jejího odpůrce, jež, pokud není přesným protidůkazem, nezabývá stranu navrhuující práva, by přes to svůj nárok neosvědčila, a mimo to si soud z analys bez znaleckého vysvětlení nemůže učiniti jasný úsudek, které z obojího zboží druhé předčí. Správně též zodpověděl rekursní soud kladně otázku ohrožení, nemaje je za vyloučené potvrzením úředníka stěžovatelky, že v pozastaveném jednání již ustála, takže se prý již stala náprava stranou samou a není již třeba prozatímního opatření soudního. Rekursní soud zdůraznil správně, že tím není osvědčeno, že žalovaná neobnoví zaslání závadných dopisů. Tvrzená náprava nemůže proto v souzeném případě dojítí povšimnutí. Tím padají i vývody, jimiž se stěžovatelka snaží doličiti, že žalobkyně může žádané nápravy dosíci i jiným způsobem, příkazem, by závadných dopisů nebylo již používáno, a že tudíž soudní prozatímní opatření předbíhající konečnému rozhodnutí ve sporu, prý jest jako nadbytečné též nedovolené (sr. čís. 9221 sb. n. s.).

Čís. 10211.

Úroková pohledávka jest potud závislá na jistinné pohledávce, že tato nesmí v čase, kdy se požadují úroky z prodlení, býti zaniklou; jinak jest však pohledávkou samostatnou a může býti uplatňována samostatnou žalobou. Úroková pohledávka podléhá tříletému promlčení (§ 1480 obč. zák.), i když se hlavní nárok promlčoval ve lhůtě § 6 aut. zák. Předpisy §§ 1333 a 1334 obč. zák. se vztahují též na útraty sporu právoplatně přisouzené, ale včas nezaplacené.

(Rozh. ze dne 9. října 1930, Rv I 1682/29).

Žalobkyně byla zasažena a zraněna autem, náležejícím prvžalovanému a řízeným spolužalovaným. Žalovaným bylo právoplatně uloženo nahraditi žalobkyni škodu. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných zaplacení úroků z přisouzené náhrady. Žalovaní vznesli jednak námitku zahájené rozepře, jednak obranu promlčení zažalovaného nároku. Procesní soud své stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y : Pohledávka úroková jest sice pohledávkou akcesorní, závislou na jsoucnosti pohledávky jistinné, jest však potud samostatnou, že má jen základ ve jsoucnosti hlavní pohledávky a že nesdílí právní důvod hlavní pohledávky. Úroková pohledávka vzniká prodlením dlužníka v placení jednotlivých náhrad, jež rozsudek v původním sporu o náhradu škody (Ck II 218/25) přisoudil žalobkyni se zpětnou platností (ex tunc), předpokládajíc, že byl dlužník o placení upomenut. Tento předpoklad byl splněn nejpozději doručením žaloby Ck II 218/25, dne 24. prosince 1925. Vzhledem k tomu nabyla žalobkyně dne 24. prosince 1925 nárok na placení zákonných 5% úroků a není proto žalobě, o niž tu jde, na závalu ani překážka rozepře zahájené, ježto jde o nárok, o němž nebylo ve sporu o náhradu škody ani